

Sygnatura akt VIII C 1051/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej M. G. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1051/21

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2020 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wytoczył przeciwko pozwanej M. G. powództwo o zasądzenie kwoty 20.413,78 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 22 stycznia 2018 roku umowy pożyczki. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zwróciła otrzymanych środków pieniężnych. Powód wyjaśnił ponadto, iż prawa do wierzytelności względem pozwanego nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 8 sierpnia 2018 roku. **(pozew k. 4-7)**

W dniu 10 marca 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości oraz przedawnienia roszczenia. Podniósł, że powód nie wykazał faktu zawarcia umowy oraz jej wykonania przez pożyczkodawcę. **(nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 8, sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k.11odw-13)**

Postanowieniem z dnia 25 października 2021 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

W dniu 10 grudnia 2021 roku powód złożył pismo procesowe, w którym poparł wytoczone powództwo.

W odpowiedzi na pozew pełn. pozwanej wniósł o oddalenie powództwa podtrzymując zarzut nieudowodnienia roszczenia co zasady jak i wysokości. Pełnomocnik pozwanej wyjaśnił, iż pozwana złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy pożyczki. Wynika to wprost z §12 ust. 4 umowy pożyczki, w świetle którego brak wypłaty przez pożyczkobiorcę z rachunku bankowego G. chociażby części pożyczki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy pożyczki traktowany jest jako oświadczenie o odstąpieniu od umowy pożyczki.

(odpowiedź na pozew k. 99-104).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2018 roku M. G. złożyła wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 10.000 zł. Wypłata pożyczki miała nastąpić w formie G. płatności. Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku pozwanej, w dniu 22 stycznia 2018 roku (...) Sp. z o.o. w W. zawarła z pozwaną M. G. umowę pożyczki na kwotę 10.000 zł. Prowizja miała wynosić kwotę 10.000 zł. Łącznie całkowita kwota do zapłaty wynosiła 21.616,12 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 36 miesięcznych ratach. Zgodnie z § 12 ust. 4 umowy pożyczki brak wypłaty przez pożyczkobiorcę z rachunku bankowego G., chociażby części kwoty pożyczki, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy równoznaczny ze złożeniem, przez Klienta oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W takim przypadku oświadczenie o odstąpieniu od traktowane będzie jako złożone z momentem upływu 14 dniowego dnia liczonego od dnia zawarcia umowy i dla jego skuteczności nie jest konieczne wysłanie przez pożyczkobiorcę dodatkowego oświadczenia o odstąpieniu.

(wniosek o pożyczkę k.78-80, umowa pożyczki k. 81-87)

Pozwana potwierdziła w dniu 22 stycznia 2018 roku również odbiór formularza wypłaty G. płatności na kwotę 10.000 zł.

W dniu 8 sierpnia 2018 roku powód zawarł umowę przelewu wierzytelności z poprzednim wierzycielem, na mocy której powód nabył wierzytelności pieniężne przysługujące cesjonariuszowi względem dłużników (pożyczkobiorców), w tym wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec pozwanej M. G.. **(umowa ramowa k. 41-49, umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 52-58)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym,

a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym umowa pożyczki przenoszącą określoną wartość, której to powinności nie sprostał. W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwany skutecznie zawarł umowę pożyczki z dnia 22 stycznia 2018 roku, że otrzymał na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą wraz z prowizją i odsetkami zobowiązał się spłacić w terminie określonym w niniejszej umowie. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwana, od której powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanej pożyczki nie został przez powoda dostatecznie udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu podpisanej umowy pożyczki z dnia 22 stycznia 2018 roku. Z podpisanej przez pozwaną umowy pożyczki jednoznacznie wynika, iż wypłata kwoty pożyczki miała nastąpić w formie G. płatności. Pozwana otrzymała czek, co jednak nie jest równoznaczne z jego realizacją. Zgodnie z §12 umowy pozwana miała na to 14 dni, a w przypadku braku takiego działania pożyczkodawca uznawał z automatu, że pożyczkobiorca odstąpił od umowy i co ważne pożyczkobiorca nie musiał składać żadnego dodatkowego oświadczenia w tym przedmiocie,. Wynika to wprost z § 12 ust. 4 umowy. Skoro więc wypłata pożyczki nie została udowodniona, to pozwana nie musi wykazywać spłaty.

Zdaniem Sądu przedstawione przez powoda dokumenty dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa zawierająca dane pozwanej, której wydano czek G. do jej realizacji. Jednakże nie zostało wykazane, aby pozwana zrealizowała tę płatność, co mogłoby dopiero wówczas potwierdzać fakt wykonania przez pierwotnego wierzyciela umowy pożyczki. Brak tego wykazania, jak słusznie zaznacza pełn. pozwanego potwierdza, iż pozwana skutecznie złożyła oświadczenie o odstąpieniu od zawartej umowy pożyczki., co czyni roszczenie powoda za niezasadne.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należało, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617zł, na którą złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.